

DALIBOR BORI ZUPANČIČ

Živi in ustvarja na obrobju Celja. Sodeluje v psihiatriji. Riše. Piše. Ustvarja podobe. Transpirtira konkretnost skozi različne medije. Na spletu ima 57A Galerijo.

Prvo razstavo je imel v ljubljanskem književniškem klubu, nato pa vrsto samostojnih nastopov po različnih – bolj ali manj pomembnih, a zanj enako pomembnih – lokacijah javnega ali zasebnega značaja. Vmes tudi nekaj sodelovanj na skupinskih dogodkih. Enkrat je bil iz enega takšnega » v celoti izločen«. Enkrat pa je na enem prejel priznanje za izvirno risbo.

Je procesualni avtor, trenutno s principom neoelementarnosti.

razstava

Od Dotika do Misli je Pogled

• RISBE; OGLJE, SVINČNIK, TUŠ •

12. april - 30. maj 2019

AQ galerija, Celje

Dalibor Bori Zupančič

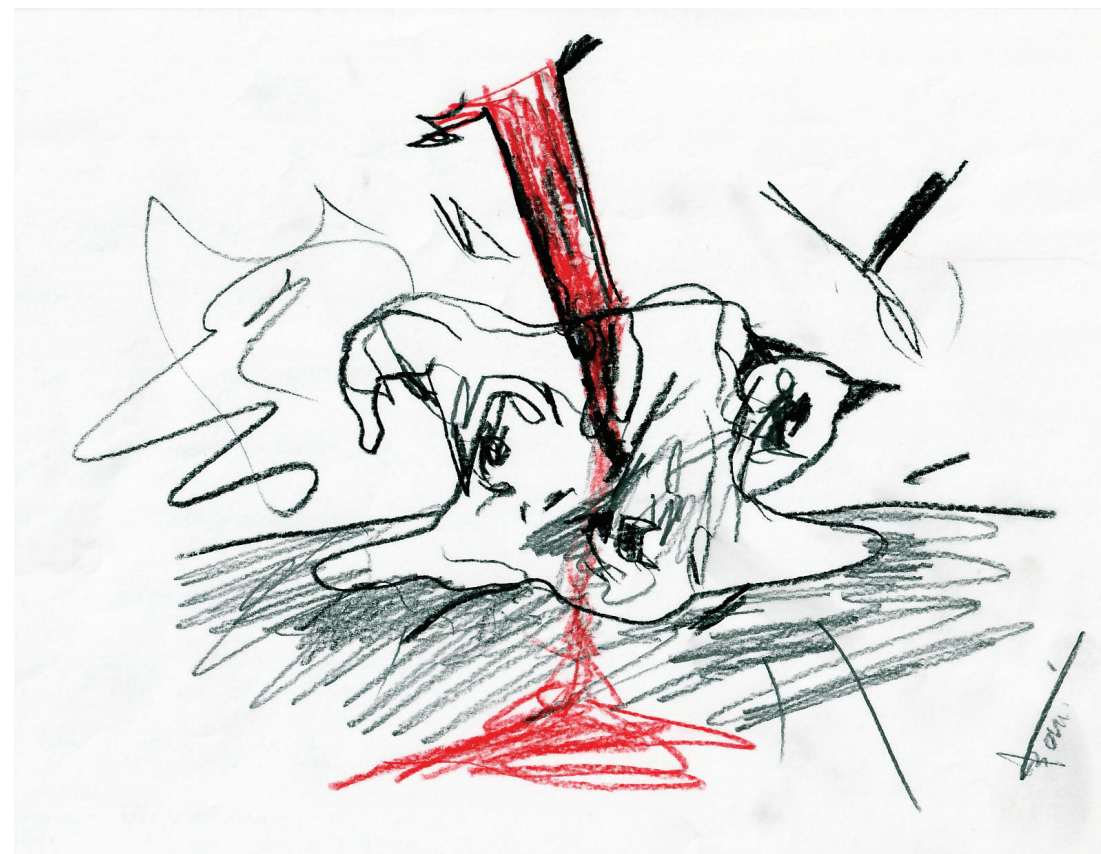
Od Dotika
do Misli
je Pogled

ZDRUŽITEV PRISOTNOSTI » LEVNORK 07913081«

Nekega dne je prisotnost, z oznako »Levnork 07913081« spoznala, da se združuje. Združevanje se je začelo takrat, ko ji je na mostu čez neko divjo reko in ob zrenju v njeno mirno gladino, priletelo pol zoba v usta. Od tedaj dalje se je vsako jutro prebujal s prijetnim okusom svežine v ustih, katero je prizadevno vzpodbujala z površnim in redkim čiščenjem zob, pa tudi z vztrajanjem pri občasnih tedenskih ali mesečnih izplakovanjih ustne votline. A nikoli ne kmalu po tistem, ko je zaužil kakšen obrok hrane. Z jezikom je zaznala mehke in polne obline polnil v zobovju, ki so se neprestano večale in se potem spet neprestano zmanjševale. Vse bolj in bujno so mu začeli poganjati lasje, kmalu zatem tudi obrvi in trepalnice. Nos ji je začel trdno štrleti nad čelom, kar je bila posledica tega, da se je v vijugasto nerazpoznavnost zgnetel nosni koren. Ustnice so se mu za vekomaj povzdignile visoko navzgor, saj so se

obrazne mišice, na slehernem delčku obraza, pričele na gosto povezovati v splete, katerih končnost je bilo moč le slutiti. Opažala je, kako koža na vratu dobiva lesk in kako se na različnih delih telesa poraja v nove in nove kombinacije prekrivajočih lis, stalno spreminjajoče se lepote. Ob tem pa se je na njegovem obrazu stalno pomlajala in vsak dotik jo je naredil še bolj privlačno. Nohti, tako na rokah in tudi na nogah, so zažareli v vznemirljivem sijaju in so postajali elegantno lepi. Iz utripov žile v zapestju je ugotovila, kako neverjetno pravilno bije srce - ritmično in harmonično - brez najmanjšega zastoja. Iz želodca je prihajal zapeljiv vonj po razraščanju svežine, ki je docela naselila njegovo prisotnost. Iztrebki so bili pomešani z ostanki penecih arhivskih pijač in z ostanki aparatov, ki so se razvijale v notranjosti. Sčasoma sta ji zrasi še dve roki in nato še troje nog. Spolni ud se mu je razbohotil. Vso telo se je čedalje bolj

krepi in skozenj je bilo slutiti jekleno konstrukcijo lastnega okostja. Nekega popoldneva sta se očesi napihnila tako močno, da sta pririli izven votlinic in nekaj hipov zatem so ji na glavi začeli poganjati mnogoteri meseni izrastki. Okoli njihovih vršičkov, pa so se, po dišeči nebeško modri jasnini, ki se je motala tam okoli, kar naprej vile rožnato mlade spirale. Nazadnje se je na vse to začela pripenjat še neka neprestano spreminjajoča se in anatomsko povsem nepravilno oblikovana glava. Dokler se ni - z vsem tem, kar je že obstajalo in je bilo prisotno - združila v novo celoto.

»Bog je ustvaril človeka, človek pa Boga. Oba drug drugega po lastni podobi. Z začetnim dotikom in končno mislijo. A brez vmesne pomoči pogleda, ki spreminja iluzijo v konkretnost, bi iz tega nastalo nič!«, je v obeh - ene same glave - namešče-

ne na prisotnost »Levnork 07913081« zaživela misel. In se naključno ali pa namenoma, dotaknila neke slutnje, ki je povzročila, da se je nekega dne, nekdo znašel v restavraciji, neke železniške postaje, kjer je ob pitju čaja prelistaval neko staro knjigo. Polno risb najrazličnejših delov človeškega telesa in tudi mnogih nenavadnih strojev. Ter z ugankami v upodobitvah rok, ob katerih se je - med spremljajočimi kriptogrami - tu in zdaj prikazala podoba samotarskega volka, pojasnjujoča le ...

(Zapis je transrefleksija prvega zapisa od skupno štirih, ki so pod naslovom »Štirje ključni nekega izgubljenega časa« izšli v knjižici »Mestece Celje, alternativa sedemdesetih«, leta 1999 in je del vsebine iz zasebne knjige »Traktat o ustvarjanju«)